

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת מִקְצֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כַּרְו' - חֻלְק כ"ג

קוֹנְטֵרְס 173

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

שְׁמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן
וְאָמַר, (חֲבִיקוּ ג) ה'
שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְדָּ
יִרְאֵתִי. שֵׁם רֵאשִׁי
לְהִיּוֹת יִרְא. אָנּוּ
בְחִבֵּיבוֹת תְּלֹוּ
הַדְּבָר, שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים
) וְאֶהְבֶּת אֶת ה'
אֶלְהֵיךָ, וְכָתוֹב (שֵׁם ו)
מֵאֶהְבֶּת ה' אֶתְכֶם,
וְכָתוֹב (מִלֹּאכִי א)
אֶהְבֶּתִי אֶתְכֶם וְגו'.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח
וְאָמַר, (מִשְׁלֵי יא) הוֹלֵךְ
רְכִיל מְגַלֶּה סוּד
וְנִימְן רוּחַ מְכַסֶּה
דָּבָר. הוֹלֵךְ רְכִיל,
פְּסוּק זֶה קִשָּׁה, אִישׁ
רְכִיל הֵיךָ לוֹ לֹאמַר,

חֲדִי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חֲבִיקוּ ג) י'
שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְדָּ יִרְאֵתִי. (אָמַר)
הֵתֶם יְאוֹת הָזֶה לְמַהוּי דְּחִיל. אָנּוּ
בְחִבֵּיבוֹתָא תְּלִיִּיא מְלָתָא, דְּכָתִיב,
(דְּבָרִים ו) וְאֶהְבֶּת אֶת י' אֶלְהֵיךָ, וְכָתִיב
(דְּבָרִים ז) מֵאֶהְבֶּת י' אֶתְכֶם, וְכָתִיב
(מִלֹּאכִי א) אֶהְבֶּתִי אֶתְכֶם וְגו'.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, (מִשְׁלֵי יא)
הוֹלֵךְ רְכִיל מְגַלֶּה סוּד וְנִימְן
רוּחַ מְכַסֶּה דָּבָר. הוֹלֵךְ רְכִיל, הַאי
קָרָא קִשָּׁיָא, (בֵּינָן דְּאִתְמַר רְכִיל אִמְאֵי הוֹלֵךְ)

ספר נפלאות הזוהר

וּבְדָם הַמִּילָה, כֵּן הִגְאֵלָה הַעֲתִידָה לֹא יִהְיֶה הִגְאֵלָה עַד שִׁיזְכּוּ לְתוֹסַפַּת הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה,
וְהוּא רִצּוֹן הָאֵל יְתְבָרָךְ, וְאִשְׁרֵי הַזּוֹכֶה בָּהּ" (עֲשֶׂרָה מְאֻמְרוֹת מֵאֵמֶר רֵאשִׁוֹן, שְׁנֵי לִחְתוֹת הַבְּרִית).

ה) הַרְמַח"ל זי"ע לֹא מִצַּא עֲצָה לְבַטֵּל גְּזֵרוֹת מַעַם יִשְׂרָאֵל, אֲלָא בְּלִמּוּד "הַזְהַר הַקְּדוּשׁ"
בְּרַצָּף לֹא הַפְּסָק, שְׁבַכְתָּ "הַזְהַר הַקְּדוּשׁ" לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת וּלְקָרֵב הִגְאֵלָה בְּרַחֲמִים.
כְּמוֹ כֵּן, בְּנוֹסָף לַמְּעַלָּה הַנִּפְלְאָה שֶׁל קְרוֹב הִגְאֵלָה בְּרַחֲמִים, מְסַגְּלִים הַלְמוּד
וְהַקְּרִיָּאָה בְּסִפְר הַזְהַר הַקְּדוּשׁ לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְלְהִיּוֹת כְּחוּמָה בְּצוּרָה מְפִנֵּי כָּל
צָרָה רַחֲמָנָא לִיצְלָן.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מה זה הולך? אלא
מי שלא התנשב
ברוחו ואינו נאמן,
אותו דבר ששמע
הולך בתוכו כקנה
במים עד שמוציאו
החוצה. מה הפעם?
משום שאין רוח
רוח של עמידה.
אבל מי שרוחו רוח
עמידה, פתוב בו
ונאמן רוח מכסה
דבר. ונאמן רוח,
קיום הרוח. (כמו)
ותקעתי יתד
במקום נאמן ברוח
(בסוד) הדבר תלוי.
וכתוב (קהלת ה) אל
תתן את פיד לחטיא
את בשרך.

איש רכיל מיבעי ליה למימר, מאן
הולך. אלא מאן דלא אתיישב
ברוחיה, ולא הוי מהימנא, ההוא מלה
דשמע, אזיל בגווייה פחיזרא במיא, עד
דרמי ליה לבר. מאי טעמא. משום
דלית רוחיה רוחא דקיומא. אבל מאן
דרוחיה רוחא דקיומא, ביה פתיב,
ונאמן רוח מכסה דבר. ונאמן רוח,
קיומא דרוחא. (כמו) (ישעיה כ"ב) ותקעתי
יתד במקום נאמן) ברוחא (נ"א ברוח) תלייא
מלתא. וכתוב, (קהלת ה) אל תתן את
פיד לחטיא את בשרך.

ספר נפלאות הזוהר

רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצ'אטו זכר צדיק וקדוש לברכה זי"ע,
בעל ה"מסלת ישרים" ועוד, תקן בישיבתו סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר
הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה
בישיבתו, וכותב על מצלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה
היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובנדאי הנה להם לפקח
על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד..."

לְיִשְׂרָאֵל. וְכִלְא לְמִזְכֵּי לֹוֹן לְעֵלְמָא דְאַתִּי.
פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ט) רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר
אֶהְבֶּת וְגו'. תָּא חֲזִי, הַאי קָרָא בְרִזָּא
עֲלָאָה אִיהוּ, וְאוּקְמוּהָ. רְאֵה חַיִּים, אֲלִין חֲזִין
דְּעֵלְמָא דְאַתִּי, דְּזֻכְאָה הוּא בְר נֶשׁ דְּזֻכֵּי בִיה
פְּדָקָא יְאוּת.

עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּת, דָּא כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל,
בְּגִין דְּבִיה פְּתִיב אֶהְבֶּה. דְּכַתִּיב, (ירמיה לא)
וְאֶהְבֶּת עוֹלָם אֶהְבֶּתִּיךָ, אִימְתִי. בְּשַׁעֲתָא
דְּסֻטְרָא דִּימִינָא אַחִיד בֵּיה. דְּכַתִּיב, (ירמיה לא) עַל
בֶּן מִשְׁכֶּתֶיךָ חֶסֶד.

כִּלְ יָמֵי חַיֵּי הַבְּלָדָה, (קהלת ט) בְּגִין דְּאִיהִי
אֶתְקַשְׁרַת בְּחַיִּים, וְאִיהִי עוֹלָם דְּחִיִּין
שְׂרָיִין בִּיה. דְּהָא עֵלְמָא דָּא, לֹא שְׂרָיִין בִּיה
חַיִּים. בְּגִין דְּאִינוּן תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, וְלֹא מְטָאן
הָכָא אִינוּן נְהוּרִין דְּהוּא שְׁמַשָּׁא, וְאֶסְתַּלְקוּ
מֵעֵלְמָא מִיּוּמָא דְּאֶתְחַרִּיב בֵּי מְקַדְשָׁא.
דְּכַתִּיב, (ישעיה יג) חֲשֵׁף הַשָּׁמַשׁ בְּצִאתוֹ וְגו'. מְאִי
חֲשֵׁף הַשָּׁמַשׁ, דְּסֻלִּיק נְהוּרִיה וְלֹא נְהִיר. כְּמָה
דְּאֶתְ אָמַר (ישעיה נב) הַצַּדִּיק אָבֵד וְגו'.

כִּי הוּא חֲלָקָה בְּחַיִּים, דָּא הוּא שְׁמַשָּׁא
בְּסִיְהָרָא, וּבְעֵינָן לְמִיעַל סִיְהָרָא בְּשְׁמַשָּׁא
וְשְׁמַשָּׁא בְּסִיְהָרָא, דְּלֹא לְאַפְרָשָׁא לֹוֹן. וְדָא
הוּא חוּלְקָא דְּבֵר נֶשׁ, לְמִיעַל בְּהוּ לְעֵלְמָא
דְּאַתִּי.

מָה פְּתִיב בְּתַרְיָה, (קהלת ט) כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יְדָךְ
לְעֵשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה כִי אֵין מַעֲשֵׂה
וְחֻשְׁבוֹן וְדַעַת וְחֻקְמָה בְּשִׂאוֹל אֲשֶׁר אֶתְה
הוּלָךְ שְׁמָה. הַאי קָרָא אִית לְאַסְתַּפְּלָא בִּיה.
כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יְדָךְ לְעֵשׂוֹת, וְכִי הוּתַרְה
רְצוּעָה לְמַעַבַּד בְּר נֶשׁ כָּל מָה דִּיכִיל. אֲלֵא,
לְעֵשׂוֹת בְּכַחַךְ פְּתִיב, מְאִי בְּכַחַךְ. דָּא נִשְׁמַתִּיה
דְּבֵר נֶשׁ, דְּאִיהִי חִילָא דְּבֵר נֶשׁ, לְמִזְכֵּי בֵּה וְלְעֵלְמָא דְּאַתִּי.

וְהַכֵּל לִזְכוֹת אוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא.
פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ט) רְאֵה חַיִּים עִם
אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּת וְגו'. בֹּא רְאֵה,
הַפְּסוּק הַזֶּה הוּא בְּסוּד עֲלִיּוֹן,
וּבְאֵרוֹהוּ. רְאֵה חַיִּים - אֵלוֹ חַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא, שְׂאֲשֵׁרֵי הַאִישׁ
שְׂוֹכֵה לוֹ כְּרִאוּי.

עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּת - זוֹ כְּנֻסַת
יִשְׂרָאֵל, מְשׁוּם שְׂבִיה כְּתוּב אֶהְבֶּה,
שְׂכַתוּב (ירמיה לא) וְאֶהְבֶּת עוֹלָם
אֶהְבֶּתִּיךָ. מְתִי? בְּשַׁעֲה שְׂצַד הַיְמִין
אוֹחֵז אוֹתָהּ, שְׂכַתוּב (שם) עַל בֶּן
מִשְׁכֶּתֶיךָ חֶסֶד.

כִּלְ יָמֵי חַיֵּי הַבְּלָדָה, מְשׁוּם שֶׁהִיא
נִקְשְׁרַת בְּחַיִּים, וְהִיא הָעוֹלָם
שְׂשׁוּרִים בֵּה חַיִּים. שְׂהַרִי הָעוֹלָם
הַזֶּה לֹא שׁוּרִים בּוֹ חַיִּים, מְשׁוּם
שֶׁהֵם תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, וְלֹא מְגִיעִים
לְכַאֵן אוֹתָם הָאוּרוֹת שֶׁל אוֹתָהּ
הַשָּׁמַשׁ, וְהַסְתַּלְקוּ מֵהָעוֹלָם מִיּוֹם
שְׁנַחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׂכַתוּב
(ישעיה יג) חֲשֵׁף הַשָּׁמַשׁ בְּצִאתוֹ וְגו'.

מָה זֶה חֲשֵׁף הַשָּׁמַשׁ? שְׂסַלֵּק אֶת
אוֹרוֹ וְלֹא מְאִיר, כְּמוֹ שְׁנַחֲמַר (ישעיה נב)
הַצַּדִּיק אָבֵד וְגו'.

כִּי הוּא חֲלָקָה בְּחַיִּים - זֶהוּ הַשָּׁמַשׁ
עִם הַלְּבָנָה. וְצַרִּיכִים לְהַכְנִיס
הַלְּבָנָה בְּשָׁמַשׁ וְהַשָּׁמַשׁ בְּלְבָנָה
שְׂלֵא לְהַפְרִידֵם, וְזֶה הוּא חֲלָק
הָאָדָם לְהַכְנִס עִמָּם לְעוֹלָם הַבָּא.
מָה פְּתוּב אַחֲרָיו? (קהלת ט) כָּל אֲשֶׁר
תִּמְצָא יְדָךְ לְעֵשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה כִי
אֵין מַעֲשֵׂה וְחֻשְׁבוֹן וְדַעַת וְחֻקְמָה
בְּשִׂאוֹל אֲשֶׁר אֶתְה הַלָּךְ שְׁמָה.
הַפְּסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהַתְּבוּנָה בּוֹ. כָּל
אֲשֶׁר תִּמְצָא יְדָךְ לְעֵשׂוֹת, וְכִי
הַתַּרְה הַרְצוּעָה שְׂאָדָם יַעֲשֵׂה כָּל
מָה שְׂיִכּוֹל? אֲלֵא כְּתוּב לְעֵשׂוֹת
בְּכַחַךְ. מָה זֶה בְּכַחַךְ? זוֹ נִשְׁמַתוֹ
שֶׁל הָאָדָם, שֶׁהִיא הַכַּחַשׁ שֶׁל הָאָדָם,
לְזֻכוֹת בֵּה לְעוֹלָם הַזֶּה וְלְעוֹלָם
הַבָּא.

לְעֵלְמָא דִּין וְלְעֵלְמָא דְּאַתִּי.

דְּבַר אַחַר בְּכַחַף - זוֹ הָאִשָּׁה שְׂאֵמְרָנָה, שֶׁהִיא הַכַּחַף לְהַתְחַזֵּק בָּהּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. וְצָרִיף בֶּן אָדָם לְזוֹכוֹת בָּהּ בְּזֶה הָעוֹלָם בְּכַחַף זֶה, כִּי שִׂיתְגַּבֵּר בָּהּ לְעוֹלָם הַהוּא.

מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁאַחַר שִׂיַּצָּא הָאָדָם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, אֵינן בּוֹ כַח לַעֲשׂוֹת דְּבַר וְלוֹמַר, עֲכָשׁוּ מִכַּאֲן וְהִלָּאָה אֲעֲשֶׂה מַעֲשִׂים טוֹבִים. שְׂוֵדָאֵי שְׂאֵינן מַעֲשֶׂה וְחֻשְׁבּוֹן וְדַעַת וְחֻכְמָה בְּשִׂאוֹל אֲשֶׁר וּגו'. אִם לֹא זוֹכֵה אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, לֹא יוֹכֵה בּוֹ אַחַר כִּף לְעוֹלָם הַהוּא. וּבְאַרְיָה, מִי שֶׁלֹּא מִתְקִין צִדָּה לְלִבָּת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, לֹא יֵאָכֵל בְּעוֹלָם הַהוּא. וְיֵשׁ מַעֲשִׂים טוֹבִים שְׂעוֹשֶׂה אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׂיֵאָכֵל מֵהֶם כַּאֲן, וְהַכֵּל נִשְׂאָר לְעוֹלָם הַבָּא וְלַהּזוֹן מֵהֶם.

בֹּא רְאֵה, יוֹסֵף זָכָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְזָכָה בְּעוֹלָם הַבָּא, מִשּׁוּם שֶׁרָצָה לְהִתְחַזֵּק בְּאִשָּׁה יְרֵאת ה', כְּמוֹ שְׂנֵאָמַר (בְּרַאשִׁית ט) וְחֻטְאֵתִי לְאַלְהִים. וּמִשּׁוּם כִּף זָכָה לְשִׁלְט בְּעוֹלָם הַזֶּה וְזָכָה אֶת יִשְׂרָאֵל.

מַה כְּתוּב? (שם מז) וַיִּלְקֹט יוֹסֵף אֶת כָּל הַכֶּסֶף, וְכִף רֵאִי. שֶׁהָרִי אוֹתוֹ נָהַר שְׂשׂוּפֶעַ וְיוֹצָא, הוּא לּוֹקֵט הַכֵּל, וְכֵל הַעֲשֶׂר עוֹמֵד בּוֹ. וְזֶה סוּד הַכְּתוּב (שם א) וַיִּתֵּן אֶתְּם אֱלֹהִים בְּרִקְיעַ שְׁמַיִם, וְהַכֵּל הוּא כְּרֵאִי, וְדָאֵי יוֹסֵף צָרִיף לְשִׁלְט עַל הַמַּלְכוּת.

וּבֹא רְאֵה, כְּתוּב וַיִּרְפָּב אוֹתוֹ בְּמִרְפַּכַת הַמַּשְׁנָה. מִי מִרְפַּכַת הַמַּשְׁנָה? הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֶׂה אֶת הַצְּדִיק שְׁלִיט, מִשּׁוּם שֶׁהִנֵּה מִמְּנוֹ גִזְוֵן הָעוֹלָם, וְצָרִיף לַהּזוֹן, וְלַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יֵשׁ מִרְפַּכָּה עֲלֵינָהּ, וְיֵשׁ לוֹ מִרְפַּכָּה תַּחְתּוֹנָה. הַמִּרְפַּכָּה הַתַּחְתּוֹנָה הִיא מִרְפַּכַת

דְּבַר אַחַר בְּכַחַף, דָּא הִיא אִשָּׁה דְקָאֲמָרָן, דְּאִיהִי חֵילָא לְאַתְתַּקְפָּא בָּהּ, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמוֹזְפֵי בָּהּ בְּהֵאֵי עֵלְמָא בְּהֵאֵי חֵילָא, בְּגִין דִּיתַתְקַף בָּהּ בְּהֵהוּא עֵלְמָא.

מֵאֵי טַעַמָא. בְּגִין דְלִבְתַר דִּיפּוּק בַר נֶשׁ מֵהֵאֵי עֵלְמָא, לִית בֵּיה חֵילָא לְמַעַבַד מִיְדֵי וְלוֹמַר, הַשְׂתָּא, מִכַּאֲן וְלַהּלָאָה אַעֲבִיד עוֹבְדִין טְבִין. דְּוֵדָאֵי אֵינן מַעֲשֶׂה וְחֻשְׁבּוֹן וְדַעַת וְחֻכְמָה בְּשִׂאוֹל אֲשֶׁר וּגו'. אִי לֹא זָכִי בַר נֶשׁ בְּהֵאֵי עֵלְמָא, לֹא יוֹפֵי בֵּיה לְבַתַר בְּהֵהוּא עֵלְמָא. וְאוּקְמוּהָ, מֵאֲן דְלֹא אֲתַקִּין זְוֹדִין לְמִיְהָף מֵהֵאֵי עֵלְמָא, לֹא יִכּוּל בְּהֵהוּא עֵלְמָא. וְאִית עוֹבְדִין טְבִין דְעֲבִיד בַר נֶשׁ בְּהֵאֵי עֵלְמָא, דִּיִּיכּוּל מַנְיִהוּ הָכָא. וְכֵלְא אֲשַׂתָּאָר לְעֵלְמָא דְאַתִּי וְלַאֲתַזְנָא מַנְיִהוּ.

הָא חֲזִי, יוֹסֵף זָכָה בְּהֵאֵי עֵלְמָא וְזָכָה בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, בְּגִין דְבִעָא לְאַתְאֲחָדָא כְּבֵאִשָּׁה יְרֵאת יי. כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (בְּרַאשִׁית ט) וְחֻטְאֵתִי לְאַלְהִים. וּבְגִין כִּף זָכָה לְמַשְׁלֵט בְּהֵאֵי עֵלְמָא, וְזָכָה לוֹן לְיִשְׂרָאֵל.

מַה כְּתוּב, (בְּרַאשִׁית מז) וַיִּלְקֹט יוֹסֵף אֶת כָּל הַכֶּסֶף. וְהָכִי אֲתַחֲזִי, דְהָא הֵהוּא נְהָר דְנִגִּיד וְנִפְיָה, אִיהוּ לְקִיט כְּלָא, וְכֵל עוֹתְרָא בֵּיה קְוִיָּמָא. וְדָא הוּא רְזָא דְכְתִיב, (בְּרַאשִׁית א) וַיִּתֵּן אֶתְּם אֱלֹהִים בְּרִקְיעַ שְׁמַיִם, וְכֵלְא אִיהוּ כְּדָקָא יְאוּת, וְדָאֵי יוֹסֵף בְּעֵי לְמַשְׁלֵט עַל מַלְכוּתָא.

וְהָא חֲזִי, כְּתוּב, וַיִּרְפָּב אוֹתוֹ בְּמִרְפַּכַת הַמַּשְׁנָה. מֵאֲן מִרְפַּכַת הַמַּשְׁנָה. קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא עֲבִיד לִיָּה לְצְדִיק שְׁלִיטָא, בְּגִין דְהָא מַנְיָה אֲתַזְן עֵלְמָא, וְאַצְטְרִיף לְאַתְזָנָא. וְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא אִית לִיָּה רְתִיכָא עֲלָאָה, וְאִית לִיָּה רְתִיכָא תַתָּאָה.

המשנה, ויוסף נקרא צדיק, ולו
ראוי להיות רוכב על מרכבת
המשנה אשר לו, לקדוש-ברוך-
הוא, והכל הוא בסוד עליון
שיהיה כמו שלמעלה.

בא ראה. ויקראו לפניו אברך,
מה זה אברך? הקשר שנקשרים
השמש עם הלבנה, והכל
כורעים כנגד המקום הזה. ונתון
אותו על כל העולם, וכלם מודים
אליו, משום זה הכל הוא בסוד
עליון.

בא ראה, הקדוש ברוך הוא
עשה את מלכות הארץ כעין
מלכות הרקיע, והכל זה כמו זה.
וכל מה שנעשה בארץ, עומד
לפני הקדוש ברוך הוא
בראשונה.

בא ראה, המלכות הקדושה לא
קבלה מלכות שלמה עד
שהתחברה עם האבות, משום
שהקדוש ברוך הוא עשה אותה
המלכות העליונה שתאיר מסוד
האבות.

ובשיוסף הצדיק ירד למצרים
בראשונה, הוא משך אחר כך
עמו את השכינה, שהרי אין
שכינה הולכת אלא אחר הצדיק,
ומשום כך נמשך יוסף למצרים
בראשונה, ונטל את כל עשר
העולם פראוי, ואחר כך ירדה
שכינה למצרים וכל השבטים
עמה.

ומשום כך יוסף, ששמר את
הברית, זכה להתעטר במקומו,
וזכה למלכות שלמעלה
ולמלכות שלמטה. ועל כן, כל
מי ששומר ברית הקדוש פאלו
קים כל התורה הקדושה בלה,
שהרי הברית שקולה ככל
התורה.

וירא יעקב פי יש שבר במצרים
ויאמר יעקב לבניו וגו'. רבי
חייא פתח ואמר, (זכריה) משא

רתיכא תתאה איהי מרפבת המשנה, ויוסף
צדיק אקרי, וליה אתחזי למהוי רכיב על
מרפבת המשנה אשר לו, לקדשא בריך הוא.
וכלא איהו ברזא עלאה, למהוי כגוונא
דלעילא.

הא חזי, ויקראו לפניו אברך, מאי אברך.
קשירו דאתקשר שמשא בסיהרא, וכלא
כרעין לקבל אתר דא. ונתון אותו על כל
עלמא, וכלהו אודן לגביה, (דף קצו ע"א) ובגין
דא כלא ברזא עלאה איהו.

הא חזי, קדשא בריך הוא עבד מלכותא
דארעא, כעין מלכותא דרקיעא, וכלא
דא כגוונא דא. וכל מה דאתעביד בארעא
קיימא קמי קדשא בריך הוא בקדמיתא.

הא חזי, מלכותא קדישא, לא קביל
מלכותא שלימתא, עד דאתחבר
באבהן. בגין דקודשא בריך הוא עבד לה
למלכו עלאה, לאתנהרא מרזא דאבהן.

וכד יוסף הצדיק נחת למצרים בקדמיתא,
איהו משיך לה לשכינתא לבתר עמיה,
דהא שכינתא לא אזלא אלא בתרא דצדיק.
ובגין כך אתמשך יוסף למצרים בקדמיתא,
ונטיל כל עותרא דעלמא כדקא יאות, ולבתר
נחתת שכינתא למצרים, וכלהו שבטין
בהדה.

ובגניו כך, יוסף דנטר ליה לברית, זכה
לאתעטרא באתריה, וזכה למלכותא
דלעילא, ולמלכותא דלתתא. ועל דא כל
מאן דנטר ברית קדישא, פאילו קיים
אורייתא קדישא כולה, דהא ברית שקיל ככל
אורייתא:

וירא יעקב פי יש שבר במצרים ויאמר יעקב
לבניו וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (זכריה)

(י) מִשָּׂא דְבַר יְיָ עַל יִשְׂרָאֵל נְאֻם יְיָ נוֹטָה שָׁמַיִם וַיֹּסֵד אֶרֶץ וַיֹּצֵר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבּוֹ. הַאִי קָרָא אֵת לְאַסְתִּכְלָא בֵּיהּ. מִשָּׂא דְבַר יְיָ, בְּכָל הַגֵּי אֲתֵר דְקָאֵמֵר מִשָּׂא, מִשָּׂא אַמְאִי. אֲלֵא, בְּכָל אֲתֵר דְאִיהוּ עַל דִּינָא דְשָׂר עֲמִין וְאָמֵר מִשָּׂא, לְטֵב. בְּכָל אֲתֵר דְאִיהוּ עַל יִשְׂרָאֵל וְאָמֵר מִשָּׂא, לְבִישׁ.

דְבַר ה' עַל יִשְׂרָאֵל נְאֻם ה' נוֹטָה שָׁמַיִם וַיֹּסֵד אֶרֶץ וַיֹּצֵר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבּוֹ. בְּפִסּוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהַתְּבוּנָה. מִשָּׂא דְבַר ה'. בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת הָאֵלֶּה שְׂאֵמֵר מִשָּׂא, לְמָה מִשָּׂא? אֲלֵא בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא עַל הַדִּין שֶׁל שָׂר הַעֲמִים וְאָמֵר מִשָּׂא - זֶה לְטוֹב. בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא עַל יִשְׂרָאֵל וְאָמֵר מִשָּׂא - זֶה לְרַע.

בְּכָל אֲתֵר דְאִיהוּ עַל דִּינָא דְשָׂר עֲמִין, לְטֵב. בְּגִין דְמִשָּׂא מְטוּלָא אִיהוּ. בְּכִיכּוּל מְטוּלָא אִיהוּ עֲלִיָּה דְקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׁלוֹם דְעֲמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְכַד אֲתַגְזֵר דִּינָא עֲלֵיָּהוּ מַעֲבֵר מִנִּיהּ הַהוּא מְטוּלָא דְאִיהוּ סְבִיל עֲלֵיָּהוּ. בְּכָל אֲתֵר דִּינָא אֲתַגְזֵר עֲלֵיָּהוּ דִישְׂרָאֵל, וְאָמֵר מִשָּׂא, בְּכִיכּוּל מְטוּלָא אִיהוּ עֲלִיָּה דְקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין כֵּן מִשָּׂא מֵהַאִי גִיסָא, וּמֵהַאִי גִיסָא, מְטוּלָא אִיהוּ.

בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא עַל הַדִּין שֶׁל שָׂר הַעֲמִים לְטוֹב, מִשׁוּם שֶׁמִּשָּׂא הוּא מִצְמָסָה, בְּכִיכּוּל זֶה מִצְמָסָה עַל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשְּׁלוֹם שֶׁל הַעֲמִים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, וּכְשֶׁנִּגְזֵר הַדִּין עֲלֵיהֶם, עוֹבְרֵת מִמֶּנּוּ הַמִּצְמָסָה הַזֶּה שֶׁהוּא סוֹבֵל עֲלֵיהֶם. בְּכָל מְקוֹם שֶׁנִּגְזֵר דִּין עַל יִשְׂרָאֵל וְאָמֵר מִשָּׂא, בְּכִיכּוּל מִצְמָסָה הִיא עַל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִשׁוּם כֵּן מִשָּׂא מֵהַצַּד הַזֶּה וּמֵהַצַּד הַזֶּה, זֶה מִשָּׂא.

בַּיּוֹן דְאָמֵר נוֹטָה שָׁמַיִם וַיֹּסֵד אֶרֶץ, אַמְאִי אַצְטְרִיךְ וַיֹּצֵר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבּוֹ. וְכִי לֹא הוֹינָא יְדַעֵי דְאִיהוּ יוֹצֵר רוּחַ אָדָם. אֲלֵא לְאַחֲזָא דְרַגָּא יְדִיעָא, דְכָל רוּחִין וְנַשְׁמָתִין דְעֲלָמָא, בְּהַהוּא דְרַגָּא קִיִּימִין.

בַּיּוֹן שְׂאֵמֵר נוֹטָה שָׁמַיִם וַיֹּסֵד אֶרֶץ, לְמָה צְרִיךְ וַיֹּצֵר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבּוֹ? וְכִי לֹא הֵיִינוּ יוֹדְעִים שֶׁהוּא יוֹצֵר רוּחַ אָדָם? אֲלֵא לְהִרְאוֹת דְרַגָּה יְדוּעָה, שְׁפָל הַרוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת שֶׁל הַעוֹלָם עוֹמְדוֹת בְּאוֹתָהּ הַדְרַגָּה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמֵר, הַאִי קָרָא קְשָׂא, אִי אָמֵר וַיֹּצֵר רוּחַ אָדָם וְלֹא יִתִּיר יְאוֹת, אֲבָל בְּקִרְבּוֹ מֵהוּ. אֲלֵא רְזָא אִיהוּ בְתַרִּין סְטְרִין, דְהָא מֵהַהוּא נְהָר דְנִגִּיד וְנַפְיָק, מִתַּמְן נַפְקִי וּפְרַחֵי נַשְׁמָתִין כְּלָהוּ, וְאַתְּפְנִישׁוּ בְאַתֵּר חַד. וְהַהוּא דְרַגָּא אִיהוּ יוֹצֵר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבּוֹ. וְהַאִי כְאַתְתָּא דְאַתְעַבְרָא מִן דְכוּרָא, וְהַהוּא וְלָדָא צֶרֶת לָהּ בְמַעְהָא. עַד דְאַצְטְיִיר כְּלָא בְצִיּוּרָא שְׁלִימוּ בְמַעְהָא. כֵּן וַיֹּצֵר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבּוֹ, בְּקִרְבּוֹ קִיִּימָא. עַד דְאַתְבְּרִי בַר נֶשׁ בְּעֲלָמָא וַיְהִיב לִיהּ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמֵר, הַפִּסּוּק הַזֶּה קָשָׁה. אִם אָמֵר וַיֹּצֵר רוּחַ אָדָם וְלֹא יוֹתֵר - יָפָה. אֲבָל מָה זֶה בְּקִרְבּוֹ? אֲלֵא זֶה סוּד בְּשַׁנֵּי צְדָדִים, שֶׁהֵרִי מֵהִנְהָר הַהוּא שְׂשׁוּפֵעַ וַיֹּצֵא, מִשָּׁם יוֹצְאוֹת וּפְרוּחוֹת כָּל הַנְּשָׁמוֹת וּמִתְכַנְּסוֹת לְמְקוֹם אֶחָד, וְאוֹתָהּ הַדְרַגָּה הִיא יוֹצֵר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבּוֹ. וְזֶה כְמוֹ אִשָּׁה שְׂמֵתָעִבְרַת מִן הַזָּכֵר, וְאוֹתוֹ הַיֶּלֶד מְצִיֵּרֵת לָהּ בְּמַעֲיָהּ, עַד שֶׁהִכֵּל מְצִיֵּר בְּצִיּוּר מִשְׁלָם בְּמַעֲיָהּ. כֵּן וַיֹּצֵר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבּוֹ, בְּקִרְבּוֹ זֶה עוֹמֵד, עַד שֶׁנִּבְרָא הָאָדָם בְּעוֹלָם וְנוֹתֵן לוֹ.

דָּבָר אַחֵר, וַיּוֹצֵר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבוֹ, בְּקִרְבוֹ
- בְּקִרְבוֹ שֶׁל אָדָם מִמֶּשׁ. מִשּׁוּם
שֶׁכֶּאֱשֶׁר נִבְרָא הָאָדָם וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא נֹתֵן לוֹ אֶת נְשָׁמְתוֹ
וַיּוֹצֵא לְאוֹר שֶׁל הַעוֹלָם, אוֹתָהּ
הַרוּחַ שֶׁבְּתוֹכוֹ לֹא מוֹצֵאת גּוּף
לְהַתְפַּשֵּׁט בְּתוֹכוֹ, וְעוֹמֶדֶת בְּצַד
אֶחָד בְּתוֹכוֹ.

וּבְשָׂאָדָם מִתְפַּשֵּׁט גּוּפוֹ, אוֹתָהּ
הַרוּחַ מִתְפַּשֵּׁט וְנוֹתֶנֶת בּוֹ כַח.
וְכֵן כְּמוֹ שֶׁהַגּוּף מִתְגַּדֵּל, כִּף
הַרוּחַ נֹתֶנֶת בּוֹ כַח שִׁיתְחַזֵּק
הָאָדָם עִמָּה, וּמִשּׁוּם כִּף יִצֵּר רוּחַ
אָדָם בְּקִרְבוֹ מִמֶּשׁ.

וְאִם תֹּאמַר, יִצֵּר רוּחַ אָדָם מֵהַ
זֶה? מִשּׁוּם שֶׁהַרוּחַ הַזֶּה הִיא צְרִיכָה
כַח שֶׁלְמַעֲלָה יוֹתֵר לְהִסְמִיעַ
עִמָּה, וְעַל כֵּן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
הוּא יִצֵּר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבוֹ, וְנוֹתֵן
לוֹ סִיוֵעַ לְאָדָם.

בֹּא רֵאָה, כִּשְׂאוֹתָהּ הַרוּחַ צְרִיכָה
סִיוֵעַ - כְּמוֹ שֶׁהוּא אוֹתוֹ הָאָדָם
וּכְמוֹ שְׂאוֹתוֹ הַגּוּף נִתְקַן, כִּף גַּם
מִתְקַנֵּים לוֹ אֶת אוֹתָהּ הַרוּחַ
וּמוֹסִיפִים לוֹ רוּחַ לְהִתְמַקְּן, וְזֶה
הוּא יִצֵּר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבוֹ.

וּבֹא רֵאָה, כִּינּוּן שְׂאָבֵד יוֹסֵף
מֵאֲבִיו, יַעֲקֹב אֲבִד אוֹתָהּ תּוֹסֶפֶת
הַרוּחַ שֶׁהִיָּתָה בּוֹ, וְהִסְתַּלְקָה
מִמֶּנּוּ הַשְּׂכִינָה. אַחֵר כִּף מֵהַ
כְּתוּב? (בְּרֵאשִׁית מֵה) וַתַּחֲי רוּחַ
יַעֲקֹב אֲבִיהֶם. וְכֵי עַד עֲכָשׁוּ הָיָה
מֵת? אֲלֵא אוֹתָהּ תּוֹסֶפֶת הַרוּחַ
הִסְתַּלְקָה מִמֶּנּוּ הַשְּׂכִינָה וְלֹא
הִיָּתָה בְּתוֹכוֹ, מִשּׁוּם שֶׁהַעֲצָב
שֶׁהָיָה בּוֹ גָרַם לוֹ, (וְאִם נִרְמָה לוֹ לֵה) ^(א)
שֶׁלֹּא הִיָּתָה רוּחַ בְּקִיּוּמָהּ, וּמִשּׁוּם
כִּף וַתַּחֲי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם.
וְכֵאֵן כְּתוּב וַיֵּרָא יַעֲקֹב, שְׂעֵד
עֲכָשׁוּ לֹא הִתְבַּשֵּׂר. מִיָּנִין הָיָה
יּוֹדֵעַ? אֲלֵא וַיֵּרָא יַעֲקֹב, שֶׂרֵאָה
אֶת כָּל דִּיְרֵי הָאָרֶץ שֶׁהוֹלְכִים
לְמִצְרַיִם וּמִבְּיָאִים תְּבוּאָה. זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב וַיֵּרָא יַעֲקֹב.

דָּבָר אַחֵר, וַיּוֹצֵר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבוֹ, בְּקִרְבוֹ
דָּאָדָם מִמֶּשׁ. בְּגִין דְּכֵד אֲתַבְּרִי בְר נֶשׁ,
וְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְהִיב לֵיה נְשָׁמְתִיה, וְנִפְיָק
לְאוּרָא דְעֵלְמָא. הַהוּא רוּחָא דְבְּגוּיָה, לֹא
אֲשַׁכַּח גּוּפָא לְאֲתַפְשָׁטָא בְּגוּיָה, וְקִיּוּמָא בְּסִטְרָא
חַד בְּגוּיָה.

וְכֵר בְּר נֶשׁ אֲתַפְשָׁט גּוּפִיה, הַהוּא רוּחָא
אֲתַפְשָׁט, וְיְהִיב בִּיה חִילָא, וְכֵן פְּגוּוּנָא
דְּגּוּפָא אֲתַרְבִּי, הֲכִי רוּחָא יְהִיב חִילָא בִּיה,
לְאֲתַתְקַפָּא בְר נֶשׁ בְּהִדִּיה. וּבְגִין כִּף יוֹצֵר רוּחַ
אָדָם בְּקִרְבוֹ מִמֶּשׁ.

וְאִי תִימָא יוֹצֵר רוּחַ אָדָם מֵהוּ, בְּגִין דִּהִהוּא
רוּחָא, אֲצִטְרִיךְ חִילָא דְלְעִילָא יַתִּיר
לְאֲסַתִּייעָא בְּהִדִּיה. וְעַל דָּא קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
אִיהוּ יוֹצֵר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבוֹ, וְיְהִיב לֵיה סִיוֵעָא
כְּבֵר נֶשׁ.

הָא חֲזִי, כֵּד הַהוּא רוּחָא אֲצִטְרִיךְ סִיוֵעָא,
פְּגוּוּנָא דְאִיהוּ הַהוּא בְר נֶשׁ, וּכְגוּוּנָא
דִּהִהוּא גּוּפָא אֲתַתְקַן, הֲכִי נְמִי הַהוּא רוּחָא
מִתְקַנֵּין לֵיה, וְאוֹסְפִין לֵיה רוּחָא לְאֲתַתְקַנָּא.
וְדָא הוּא יוֹצֵר רוּחַ אָדָם בְּקִרְבוֹ.

וְהָא חֲזִי, כִּינּוּן דְּאֲתַאֲבִיד יוֹסֵף מֵאֲבִיו, יַעֲקֹב
אֲבִיד הַהוּא תּוֹסֶפֶת רוּחָא דִּהָהּ לֵיה,
וְאֲסַתְלַקַת מִנֵּיה שְׂכִינָתָא. לְכַתֵּר מֵה כְּתִיב,
(בְּרֵאשִׁית מֵה) וַתַּחֲי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם. וְכֵי עַד הִשְׁתָּא
(דְּ קַצוּ ע"ב) מֵיַת הָהּ. אֲלֵא הַהוּא תּוֹסֶפֶת רוּחָא
אֲסַתְלַק מִנֵּיה שְׂכִינָתָא, וְלֹא הָהּ בְּגוּיָה. בְּגִין
דְּעֲצָבוּנָא דִּהָהּ בִּיה גְּרָמָא לֵיה, (וְאִי נִרְמָא לֵיה הָא)
דְּלֹא הָהּ רוּחִיה בְּקִיּוּמִיה. וּבְגִין כִּף וַתַּחֲי רוּחַ
יַעֲקֹב אֲבִיהֶם. וְהִכָּא כְּתִיב וַיֵּרָא יַעֲקֹב, דְּעַד כְּעֵן
לֹא אֲתַבְּשֵׂר, מִנָּא הָהּ יָדַע. אֲלֵא וַיֵּרָא יַעֲקֹב,
דְּחָמָא לְכָל דִּיְרֵי אַרְעָא דְּאֲזֵלִי לְמִצְרַיִם, וּמִיָּתֵן
עֲבוּרָא הָדָא הוּא דְכְּתִיב וַיֵּרָא יַעֲקֹב.

רבי יצחק אָמר, פּא רָאָה, דָּוִד
הַמֶּלֶךְ זָכָה לְהִתְחַבֵּר עִם הָאֲבוֹת,
וּבְרַשׁ אֶת מְקוֹמוֹ בְּתוֹכָם. זֶהוּ
שְׁכֵנְתוֹב אֲבָן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים הֵיטָה
לְרֹאשׁ פְּנֵה.

רבי ייסא ורבי חזקיה היו
הולכים מקפוטקיא ללוד, והיה
עמם יהודי אחד שמחזיק נוד
של יין. בעודם הולכים, אמר
רבי ייסא לרבי חזקיה, פתח פיך
ואמר דבר אחד מאותם הדברים
המעלים של התורה שאתה
אומר כל יום לפני המאור
הקדוש.

פתח ואמר, (משלי א) דרכיה דרכי
נעם וכל נתיבותיה שלום. דרכיה
דרכי נעם - אלו דרכי התורה.
שמי שהולך בדרכי התורה,
הקדוש ברוך הוא משרה עליו
את נעיונות השכינה שלא תזוז
ממנו לעולמים. וכל נתיבותיה
שלום - שכל נתיבות התורה
כלם שלום. שלום לו למעלה,
שלום לו למטה. שלום לו
בעולם הזה, שלום לו בעולם
הבא.

אמר היהודי ההוא, כמו מטבע
בכיס נמצא בפסוק הזה. אמרו
לו, מנין לך? אמר להם, שמעתי
מאבא, ולמדתי כאן דבר טוב
בפסוק הזה. פתח ואמר, הפסוק
הזה הוא בשני גוונים ובשני
צדדים. קוראים בו דרכים
וקוראים בו נתיבות. קוראים בו
נעם, וקוראים בו שלום. מי
הדרכים ומי הנתיבות? מי הנעם
ומי השלום?

אָרַא דְרָכִיָּה דְרָכִי נַעֲם, הֵינִי
שְׁכֵנְתוֹב (ישעיהו מג) הַנּוֹתֵן בֵּינֵי דְרָךְ.
שְׁהֵי בְּכַל מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא בְּתוֹרָה
דְרָךְ, זֶה דְרָךְ פְּתוּחָה לְכָל כְּדָרְךְ
הַזֶּה שֶׁפְּתוּחָה לְכָל אָדָם, כִּף
דְרָכִיָּה דְרָכִי נַעֲם. אֵלֶּי הַדְרָכִים
שֶׁפְּתוּחִים מִן הָאֲבוֹת, שְׁכָרוּ בֵּינֵי

רבי יצחק אָמר, תָּא חֲזִי, דָּוִד מְלָכָא זָכָה
לְאַתְחַבְרָא בְּאַבְהֵן, וְיִרִית דּוּכְתִּיָּה
בְּגוֹוִיָּהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, אֲבָן מְאֹסוֹ
הַבּוֹנִים הֵיטָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.

רבי ייסא ורבי חזקיה הוו אזלי מקפוטקיא
ללוד, והיה עמהון חד יודאי במטול
דקפטירא דחמרא, עד דהוו אזלי, אמר רבי
ייסא לרבי חזקיה, אפתח פומך ואימא חד
מלה מאינן מילי מעלייתא דאורייתא, דאת
אמר בכל יומא קמי בוצינא קדישא.

פתח ואמר, (משלי א) דרכיה דרכי נועם וכל
נתיבותיה שלום. דרכיה דרכי נעם,
אלין ארחין דאורייתא. דמאן דאזיל בארחי
דאורייתא, קדשא ברוך הוא אשרי עליה
נעיונותא דשכינתא, די לא תעדי מגייה
לעלמין. וכל נתיבותיה שלום, דכלהו נתיבין
דאורייתא כלהו שלום, שלום ליה לעילא,
שלום ליה לתתא. שלום ליה בעלמא דין,
שלום ליה בעלמא דאתי.

אמר ההוא יודאי, איסירא (אסתרא) בקיסטרא
בהאי קרא אשתפח, אמרו ליה, מנין
לך. אמר לון, מאבא שמענא, ואוליפנא הכא
בהאי קרא מלה (שכא). פתח ואמר, האי קרא
בתרין גוונין איהו, ובתרין סטרין. קרי ביה
דרכים, וקרי ביה נתיבות. קרי ביה נעם, וקרי
ביה שלום. מאן דרכים, ומאן נתיבות. מאן
נעם, ומאן שלום.

אָרַא דְרָכִיָּה דְרָכִי נַעֲם. הֵינִינּוּ דְכְּתִיב, (ישעיהו
מג) הַנּוֹתֵן בֵּינֵי דְרָךְ, דְּהָא בְּכָל אַתְר
דְּאִקְרִי בְּאוּרִייתָא דְרָךְ, הוּא אוּרַח פְּתִיחָא
לְכָלֵּא. פְּהָאִי אַרְחָא, דְּאִיְהוּ פְּתִיחַ לְכָל בַּר
בְּשׁ. כִּף דְרָכִיָּה דְרָכִי נַעֲם, אֵילִין אֵינּוֹן דְרָכִים
דְּאֵינּוֹן פְּתִיחִן מְאַבְהֵן, דְּכָרָאן בְּיַמָּא רַבָּא,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עזרי מעגם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר

זְהַרֵי הַזֶּהָר

גבו תשעה ספרים נפתחים:

- א. ספר "חבל על כל רגע"
- ב. ספר "נשמות הרשב"י"
- ג. ספר "חיים של זהר"
- ד. ספר "השפעות הרשב"י"
- ה. ספר "רחמי הרשב"י"
- ו. ספר "הזהר וזהר סיני"
- ז. ספר "הקדמות פת הזהר"
- ח. ספר "לקוטי זהר תהלות דוד"
- סדר בראשית
- ט. ספר "גדולי ישראל וזהר"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א - תשרי תשע"א לפ"ק